

Ангелина Стойчева
До поускване

Здравей! Питаш ме коя съм...

Нека ти разкажа една приказка. Може би аз съм там някъде в тази приказка. Или пък ти...

Имало едно време една Българка - от тези, както казват с писани вежди и снага топола. Родила се е на най-красивото място между голямата планина и дълбоката река, защото, както тя си пеела „Обичам да обичам красотата“. Посестрима на самодивите била. Мечтаела за любовта и направила Наричане по Еньовден, за да го срещне - него. Цял живот като Актьорите репетирала за голямата любов. Реченото - сторено. Невеста на морето щяла да стане, но му дала условие - Когато се научиш да обичаш. Показала му Смисъла на обичта. Но той така и не го разбрал. Живеела тя като в (Не)реален сън. Чувствала, че ще го изгуби, като пясък в Пясъчен часовник. Не искала дори да си помисля какво ще е Ако си отидеш. Защото била Не точно русалка. Но Старата лента на живота им се скъсала. Тръгнала си тя Без-

плътна и разбрала какво е да си Сам. Искаш ли да ти разкаже какво е Агонията на любовта и как дъждът целува Вместо теб. Да, времето удря плесници... Но и за най-черното и бурно море има един бряг и един Фар, който показва пътя на изгубилите се в безлюбието. Дори и Бездиханна любовта съществува там във вселената, която продължава да танцува своето вечно Танго – тангото на любовта. Там съм и аз... и вече знам Коя съм

Българка

Дошла съм
да бъда жена.
Избрала съм
крехкото тяло
на вакла девойка,
с писани вежди,
с тънка снага,
с плитки от
слънчева златна ръкойка,
с черни очинки
на плаха сърна,
с нежни ръчинки
въз рожба една,
с глас медовина,
с устни – сочна
малина,
в очите - обична сълза.
Дошла съм
да бъда на тази земя,
де чанове дрънкат
в зелени поля,
де вятър люлее
златни жита,

де самодиви омайват
с песни в леса,
де мъжките рожби
кълнат се в честта.

Дошла съм, юначе,
Българче да ти родя!
Дошла съм
Българский род множа!

Обичам да обичам

Обичам да ми скърца под краката
искрящия и пухкав сняг.

Да звъни във мене тишината
на кристалния снежинков впряг.

Обичам да ми мокри под краката
росна утринна трева.

Жадно да отпивам синевата.
Пчелите да ухаят на цветя...

Обичам да ми пари под краката
горещия от пясък ден.

Да връзвам с вятъра косата.
Вълните да събличат мен...

Обичам да ми шумка под краката
пъстроцветния килим-листа.

Дъждът да плаче за ятата.
Полето да тъче мъгла...

Обичам да обичам красотата!

Наричане по Еньовден

Някой ден, повярвай ми, ще ти се случа...
Ще дойда дръзка като Афродита.
Сърцето ти във пазвата си ще заключа.
Ключа ще хвърля в бурното море
при Амфитрита.

Повярвай ми, ще ти се случа някой ден...
Ще дойда като вакла самодива.
Ще те омая с билки, с танц, със мен.
Събличам бялата си риза -
открадни я.

Ще ти се случа някой ден, повярвай ми...
Ще дойда аз - жената от съня ти.
Ще нося рокля с цвят на слънчоглед.
Ще бъда смисъла на вечността ти -
Преди... сега... и след...

Актьорите

Театърът, когато свърши
тежката завеса пада...
Актьорите грима избърсват
и свалят маските с досада.
На сцената тя бе щастлива...
Играеше и беше любовта.
Прегръщаше я той с любов фалшива,
но чувстваше в ръцете му страстта.
Сърце... от театър не разбира...
превръща в пулс измислени слова.
И цял живот актьорът репетира
за ролята на сцената ... за любовта.
Прибира се, за да допише онзи ред,
където любовта ще оцелее...
Но който пише стихове не е поет.
Поет е този, който ги живее.

Невеста на морето

Стоя пред теб море,
а ти ме молиш...да ме нарисуваш...
В зелено искаш ти, а аз - във цвят "небе".
Започваш от краката ми...
Четка ти е буйната вълна.
Плахо тръгват стъпалата ми,
мокри от солената вода.
По тънкия ми глезен се изкачваш.
Милваш ли, рисуваш ли, не знам...
В миг бедрата ми докосваш -
извайваш щрихите без свян.
По тънката ми талия увиваш
лъчи от залез разпилян.
С размах косите ми повдигаш
и в гърдите с поглед взрян
бавно с четка ги заобляш,
(от желание солено обладан),
като луни в пазвата захождат...
Изсъхна четката от свян.
В пурпурния залез я потапяш,
загърнал спящата вода.

С нежност устните изписваш
като розов облак в синева.
На лицето ми се спираш дълго -
трябваше да го измиеш от солта,
дето плачещия вятър ми остави
сълзите си... до сутринта...
После и очите нарисува.
Цвят за тях дъгата ти донесе
(Няма как да нарисуваш пролет
с багрите на тъжна есен)
Дълго ги рисува...заприличаха на птици.
И крила им даде - витите ми вежди.
Сякаш искаха да литнат двете,
предусетили ревнивата ти нежност.
И влюби се във мен, море.
В косите ми като на фея -
мокри, с бяла пяна вместо цвете,
разпилени по водата като нея...
С пръстен от седеф на мида
да съм твоя пожела ме!
В морска вярност ми се вриче...
в танц любовен залюля ме...
В тюркоозна рокля ме облече...
Бисери в косите ми заплете...
И обгърнатата с воал от пяна
в морското си царство ме отнесе.

Когато се научиш да обичаш
Когато се научиш

Когато се научиш да обичаш
Ще разбереш - болката не съществува.
Няма теб и няма мен, а само обич...
Има ли я - с нея всичко се лекува.

Когато се научиш да обичаш
тогава прошката не съществува.
Защото любовта не е вина!
С имане и нямане не се общува.

Когато се научиш да обичаш
тогава ще почувстваш, че те има
не в живота, в който ми се вричаш,
а в мен ... в душата ми необозрима.

Смисъла на обичта
Смисълът на обичта

Аз съм Смисълът, а не думите.
Чети ме бавно... Препрочитай...
и там, където спрат очите ти
чети без тях -

на ум шепти магията,
стаена помежду им като грях...

Аз съм Чувството, а не разума.
Последвай ме... дори да ти е трудно...
Не можеш да осмислиш залеза
осъмнал влюбен в утрото безсънно.
Чувствай бавно...
до болката на спазъма.

Аз съм огънят...а не жарта
след овъглени страсти
Разпалй ме бавно...
като обредно огнище...
В сенките на буйни пламъци-ята
се кроят очертания мистични
на Феникс чакащ пепелта
смъртта си да усмисли.

Смисълът
на Чувството е
да гори...

(Не)реален сън

Стоя на ръба
на отвесна скала.
Крепя се
на стрък еделвайс.
Очаквам вика,
породил ехото,
да ме върне в реалното
(или в съня)
преди лавината
да прегърне цветето
в прегръдката бяла
на смъртта...

Пясъчен часовник
Пясъчен часовник

Навярно някой ден
ще те изгубя...
като пясъка
в часовника на времето
ще изтечеш...

Прозряла древната заблуда,
че можеш
в вечността да се вречеш...
часовника на времето
обръщам...
(защото, всъщност,
вечност значи кръговрат)...
Така отново се завръщам
в новия си...
но без тебе...
....СВЯТ.

Ако си отидеш
Ако си отидеш

Ако си отидеш,
остави ми тишината...
крещящата в самотност тишина,
за да не крещя от самота и аз!

Ако си отидеш,
остави ми мрака...
побелелия от мъка мрак,
за да не побелея в скръб и аз!

Ако си отидеш,
остави си трепета на пръстите
в косите ми...
за да не треперят те
премръзнали от студ,
тъй както ще треперя аз!

Ако си отидеш,
остави ми неказано сбогом...
за да не звучи
като сирена във ушите ми
и да не напомня с воя си,
че си отиваш...

Не точно русалка

И след тебе някак си ще преживея,
но след теб... любовта ще я сривам.

След тебе пак за небе ще копнея.
Да летя без крила ще опитам...

Косите ми вятърът пак ще загелпва,
но дали като теб ще ги сплита...

От цъфнали клони пак пролет ще дишам,
но дали пак на теб ще мирише...

Светулките в мрака аз пак ще последвам,
дали помнят още пътя до тебе...

На мокрия бряг до скала ще приседна,
русалките още плачат за мене...

Знам... и небето е синя безбрежност.
А мечтата ми скършено цвете...

Оставям те долу - една безнадеждност.
А аз ще вая с дъждовете...

Старата лента

Имахме нужда от помощ
Сами... изтървахме момента...
Трябваше някой да върне
на живота ни старата лента!

Да спре на местата където,
събирахме с устни росата...
Където си пиехме сутрин кафето
и връзвахме в пръстен дъгата...

Да задържи на пауза мига,
в който си казахме "да",
докато ни присвие нещо в гърдта
и скрито изтрием сълза...

Да премине набързо през всички мечти
и през всички делнични грижи,
за да видим какво разруши
и направи дните ни сиви...

Да спре там, където лентата
изтъня и се прокъса...

Да я хванем здраво в ръце
и нежно с устни да я залепим
преди завинаги да се скъса...

Безплътна

Тръгвам си..
Така е редно...
След всички измълчани дни
и крещящи в самотност нощи,
след всичките измислени вини
и недадените им
неискани прошки
те викам без глас...
За последно...
Вдигни очи и ме виж.
Вътре в мен погледни...
Там някъде още кървиш...
Там някъде още боли...
След всички демони
и черни ями,
след всички бъдещи дни,
в миналото оковани...
След всички мъртвородени мечти
си тръгвам безплътна...
свободна от рани!

Сам

Човек понякога е сам...
Като изпращач, след нощен трен,
останал да прегръща спомени.
Като лъч последен на униващ ден,
завил вълните с пръски огнени.
Човек понякога е много сам...
И иде му зад хоризонта
с кървавия залез да се скрие.
И иде му със горестта на единак
пред пълната луна да вие!
Човек понякога е адски сам...
Като мълния във черното небе,
раздираща го с яростни ръце!
Човек понякога е сам...
и търси помощ във сълзата....
Доверява ѝ се коленичил
като пред икона ... в храм!
Човек ...поякога ...е сам...

Агонията на любовта

Защо все още си тук...
вътре,
откъдето те прогоних като демон?
Където всичко изгорих,
за да няма къде да се върнеш...

Защо болиш...
и ме режеш като вина,
от която бавно се сривам?

Защо крещиш...
и от немия ти писък
бавно оглушавам?

Защо кървиш...
и по вените течеш като отрова,
от която бавно изстивам?

Защо си тук...
и с твоето отсъствие
бавно умирам?

Вместо теб

Вали...

По лицето ми дращят
измръзнали капки
вместо сълзи.

Струи дъждовни се стичат
и устните милват
преструвайки се, че си ти...

Хладно по кожата шарят
като по опнати струни
на разкордирана китара.

Попиват дълбоко.

Под кожата влизат
готови да станат на пара,
но кладата обвила сърцето
да изгасят...

А душата
се усмихва доволна...

Спаси ме и този път.

С дъжд ...
вместо теб...

от теб.

Фар

И всичко свърши...
след плесницата
на времето...
Спря часовника да срича...
(като пулса на сърцето
след инфаркт)...
Разхвърчаха се стрелки...
Забиха се
в сърцето на пространството,
свито в светлината
на проскърцващ фар,
опитващ се да ми подсказе
с морза си
„Спасявай се!
Не се завръщай там!»

Бездиханно

През мене ти премина ураганно.
Остави ме бездомна, празна, тъмна.
Замръквам тихо бездиханно
и стъпвам по земята - бездна стръмна.

През мене вятърът ще свири
последните акорди на сърцето,
отекнали във празното на нищото,
пригласящи студа на ледовете.

През мене тъмното ще дири път
последната светулка да намери,
до болка впила се във мойта плът
искра да бъде на сърце без вени.

През мене ти премина ураганно.
Остави ме бездомна, празна, тъмна.
Осъмвам тихо бездиханно
и стъпвам по небето - сянка лунна.

Танго

В пространството
на моята душа
отеква времето
на минали животи.
От писъка на
грешните дела
се раждат
бъдещи уроци.
Звездния си танц
танцува вечността,
нехаеща за
земните заблуди,
с които търсещата
отговор душа
в лабиринти
на страстта се губи.
Ослуша се душата...
и ритъма на танца схвана -
две напред една назад.
Това е - така се оцелява!
Любов (напред) по две -
една (назад) омраза.
И пак една любов напред
към вечното
ни устремява.

Коя съм.

Коя съм... къде съм... все още се търся.
Откривам се в грозд от дива лоза.
В счупена мида... в пяна от прилив.
В чезнеща в пясък самотна следа.

В скършено цвете все още ухайно...
В потната грива на буен жребец.
В сладост тръпчива на вино омайно...
В песен прощална на влюбен щурец.

В лятната локва небето събрала.
В бавния пулс на траверси след влак...
В скъсана струна - стон на китара.
В бледото було на нощния хлад...

Аз съм, Тук съм, намерих компас
След залеза ...пурпурен изгрев съм аз!

